

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Ἡ τοσοῦτον ἀνυπομόνως ἀναμενομένη, καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα, ἀποφασιστικὴ μαρτυρία αὕτη, ἔμελλε τέλος νὰ προσαχθῇ. Ὁ κύριος Θουριεῖ ἔσπευσε νὰ καταβῇ καὶ μεταβῇ μετὰ τοῦ γραμματέως του εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὐρίσκετο ἡ οἰκία, ἔνθα ἡ Μαριέττα ἐνοσηλεύετο.

Ἐνῶ διήρχοντο τὸ προαύλιον, ἦλθεν εἰς προὔπαντησιν αὐτῶν ὁ ἰατρός Πουμέυ.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριεῖ.

— Πρέπει νὰ περιμείνετε μίαν στιγμὴν, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Ἡ Μαριέττα ἀναπαύεται, ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐξυπνήσῃ. Ὁ ὕπνος της εἶνε ἡσυχος, καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι μόλις ἐξυπνήσῃ θὰ ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις της· ἀπὸ τῆς πρωίας τὸ λογικόν της εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον τεταραγμένον, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ εἶνε ἀσθενὴς ἀκόμη, φεισθῆτε αὐτῆς. Ἄς ὁμιλήσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον καὶ μὲ χαμηλὴν φωνήν, φρόνιμον μάλιστα θὰ ἦτο νὰ ἀπαντήσῃ μόνον διὰ σχημάτων.

— Μείνετε ἡσυχος· τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ φιланθρωπία ἐξ ἔσου, μοὶ ἐπιβάλλουσι νὰ ἐνεργήσω μετὰ προφυλάξεως.

— Ἄλλως, θὰ εἶμαι παρών, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε.

— Βεβαίως, ἤθελα μάλιστα νὰ σᾶς παρακαλέσω πρὸς τοῦτο.

Ὁ κύριος Θουριεῖ ἠρώτησεν ἐὰν κατὰ τὴν παραφροσύνην της ἡ Μαριέττα δὲν ἄφῃκε νὰ τῇ διαφύγῃσιν ὄνομα τι ἢ λέξεις ἐνδεικτικαί.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Σήμερον, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας, διετέλει ἐν καταστάσει νάρκης· πλησίον αὐτῆς εὐρίσκοντο εἰς ἐκ τῶν βοηθῶν μου καὶ ἡ νοσοκόμος, εἰς δὲ τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου ἐκάθητο ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Αἰφνης βλέπουσιν αὐτὴν κινουμένην, φρικώσαν, ὡς ὑπὸ τὸ βάρος ἐπιάλτου. Πλησιάζουσι καὶ οἱ τρεῖς διὰ νὰ τὴν καθυσχάσωσιν ἢ καὶ νὰ τὴν ἐξυπνήσωσι, κινῶντες αὐτὴν ἡσυχῶς, ἀλλ' οἱ στεναγμοί, οἱ γογγυσμοὶ καὶ αἱ ἀναρθροὶ λέξεις ἐξακολουθοῦσι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τραυλισμῶν νομίζουσιν ὅτι ἠδυνήθησαν ν' ἀκούσωσι τὰς λέξεις ταύτας: «Ὁ ἄθλιος!... Τὴν μητέρα του... τόσο καλὴν... Σულάβετέ τον!... ὅχι, δὲν θὰ εἴπω τίποτε...» Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀφυπνίζετο περιρρεομένη ὑπὸ ἰδρώτος. Δύνασθε, ἄλλως, νὰ ἐξετάσετε τὰ τρία πρόσωπα, τὰ ὅποια ἦσαν ἐκεῖ παρόντα.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ.

Ἡ διήγησις αὕτη τὸν εἶχε καταστήσει ὅλως σκεπτικόν. Φανερώς ἡ Μαριέττα εἶχε γνωρίσει τὸν δολοφόνον, ἀλλ' ἐξηγέτο ἐπίσης ἐκ τῶν τελευταίων της λόγων, ὅτι ἦτο ἀποφασισμένη νὰ μὴ τὸν ὀνομάσῃ· ἔπρεπε λοιπὸν διὰ πάσης θυσίας νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀπόφασίν της ταύτην. Ἐνῶ δὲ ἐσκέπτετο περὶ τῶν μέσων, τὰ ὅποια ὤφειλε νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς τοῦτο, ὁ ἰατρός Πουμέυ τὸν προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα βλέπον πρὸς τὸν κῆπον· δι' ἡμινεφγμένου δὲ τινος παραθύρου ἐφαίνοντο τὰ δένδρα. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, πρὸς τὸ βάθος, εὐρίσκετο ἡ κλίνη τῆς Μαριέττας, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ὁ βοηθός, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἰατρός Πουμέυ εἶχεν ὁμιλήσῃ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, εἰς τὴν γωνίαν δέ, παρὰ τὸ παράθυρον, ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ.

Ὁ ἰατρός ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ βοηθοῦ· εἶτα ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, τῆς ὁποίας παρεμέρισεν ἡσυχῶς τὰ παραπετάσματα. Ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἠκολούθει. Ἡ Μαριέττα ἐκοιμάτο, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου· τὸ πρόσωπόν της σχεδὸν ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ ταινιῶν ἐκ λινοῦ καὶ ἓνα τῶν βραχιόνων της εἶχεν ἐκτεταμένον· ὁ ἰατρός ἐξήτασε τὸν σφυγμόν.

— Εἶνε σχεδὸν ἀπύρετος, εἶπε· δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Πράγματι, ἡ Μαριέττα ἤρξατο μετ' ὀλίγον κινουμένη.

— Πραχωρήσατέ μοι, παρακαλῶ, τὴν θέσιν σας, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ πρὸς τὸν ἰατρὸν καὶ ἀπομακρυνθῆτε ὀλίγον, ὥστε, ὅταν ἡ Μαριέττα ἐξυπνήσῃ, νὰ παρατηρήσῃ μόνον ἐμέ.

Ἐτοποθέτησεν ὁμοίως τὸν βοηθὸν καὶ τὸν γραμματέα ὅπισθεν τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀσθενοῦς.

Ἡ Μαριέττα ἤνοιξε βραδέως τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς περιέφερεν ἐν τῷ δωματίῳ, καὶ εἶτα προσήλθεν ἐπὶ τοῦ κυρίου Θουριεῖ μετ' ἐκπλήξεως καὶ περιεργίας. Τὸ βλέμμα τοῦτο ἐδήλου ὅτι τὸ παραλήρημα παρήλθε.

— Πῶς εἶσαι, παιδί μου; εἶπεν ὁ κύριος Θουριεῖ ἡσυχῶς καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς ἀσθενοῦς· ἐκοιμήθης ὀλίγον, ἀλλ' ὁ ὕπνος σου εἶνε ἀκόμη τεταραγμένος· εἶδες φρικτὰ ὄνειρα... πάντοτε ἡ φοβερὰ ἐκείνη σκηνή; Ἐνόμιζες ὅτι ἔβλεπες ἀκόμη τὸν δολοφόνον;

Ἡ Μαριέττα ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ, ναί... ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς... ἀφοῦ εἶπες καὶ τὸ ὄνομά του.

— Εἶνε ἀδύνατον, ἐπιθύρισε διὰ φωνῆς τοσοῦτον ἀσθενοῦς, ὥστε μόλις ὁ ἀνακριτὴς ἤκουσε· δὲν τὸν γνωρίζω.

— Δὲν θέλεις νὰ τὸν καταγγείλῃς; αὐτὸ εἶνε αἰσθητὴ γενναίον καὶ ὑψηλόν, ἀλλ' ἡ σιωπὴ σου δὲν θὰ τὸν σώσῃ. Εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ τόσαι ἀποδείξεις ἐγείρονται ἐναντίον

του, ὥστε δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν.

Ἡ Μαριέττα ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς εἰ ἔλεγε: Τί μὲ μέλλει; ἀλλ' ὁ κύριος Θουριεῖ ἠνύοι ἤδη τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς της καὶ ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ θριάμβου του.

— Θὰ ἦσαι πρόθυμος, ἴσως, νὰ τὸν συγχωρήσῃς, εἶπεν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Ὁ Λαυρέντιος Δαλισιεῖ ἔκαμε τὸ μεγαλείτερον κακούργημα: ἐφόνευσε τὴν μητέρα του...

Ἐκτακτος ταραχὴ κατέλαβε τὴν Μαριέτταν, ἥτις ἐτραύλισε μετὰ τρόμου:

— Ἐφόνευσε τὴν μητέρα του!...

— Ναί, καὶ τὸ αἷμα τοῦ θύματος αὐτοῦ ζητεῖ ἐκδίκησιν περισσότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου. Δυστυχῆς γυνή! Ἦτο δυστυχεστέρα σοῦ... Ἡ μάλλον πρέπει νὰ τὴν λυπούμεθα, διότι δὲν ἐπέζησεν εἰς τόσῃ λύπην καὶ ἀπελπισίαν;

— Τί; εἶπεν ἡ Μαριέττα ἡ κυρία Δαλισιεῖ...

— Δυστυχῶς, ναί, ἀπέθανε ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ υἱοῦ της.

— Ἀπέθανε! ἐπανελάθεν ἡ Μαριέττα μετ' ὀδυνηρᾶς καταπλήξεως.

Εἶτα δὲ παρατηρήσασα τὸν κύριον Θουριεῖ:

— Εἴσθε βέβαιος;... τὸ ὀρκίζεσθε;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀρκισθῶ, διότι εἶνε βεβαίωτον καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ σοὶ τὸ εἴπωσι, καθὼς ἐγώ.

Ὁ ἰατρός Πουμέυ, ὁ βοηθός καὶ ὁ γραμματεὺς ἐπλησίασαν καὶ ἐπεβεβίωσαν τοὺς λόγους τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἡ ἀσθενὴς ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς βεθυισμένη εἰς λυπηρὰς σκέψεις ψιθυρίζουσα:

— Ἀπέθανε... καὶ ἐννοῶ... θὰ εἶνε ἀληθές...

Αἶφνης, οἶοναὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀποφάσεως καὶ προσπαθοῦσα νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης:

— Λοιπόν, ἀνέκραξε, τότε ἡμπορῶ νὰ ὁμιλήσω... πρέπει!... Ναί... εἶνε αὐτός... τὸ τέρας! ἄς τιμωρηθῇ καθὼς τοῦ πρέπει.

Ἡ προσπάθεια, ἣν ἔκαμεν, ἦτο βιαία. Ἐπανεπέσε τρέμουσα, συντετριμμένη καὶ μόλις ἀναπνεύουσα. Ὁ ἰατρός καὶ ὁ κύριος Θουριεῖ ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν της. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ἄφωνος καὶ περιρρεομένη ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος· τότε λυγμοὶ ὀδύνης ἐξῆλθον τοῦ στήθους της καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐνῶ, ὡς εἰ ὁμίλει καθ' ἑαυτὴν, ἐψιθύριζεν:

— ὦ! ναί! τὸν ἀνεγνώρισα... τὸν βλέπω ἀκόμη νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον μου μετὰ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ μὲ κτυπᾷ... Ἄχ!...

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν, παρατηροῦσα τὰ πρόσωπα, ἄτινα τὴν περιεκύκλουν, ἐπανελάμβανε:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν ἤθελα νὰ τὸ εἴπω, διότι ἐννοεῖται... ἡ μήτηρ του... Τὴν ἐκτόπησε λοιπὸν καὶ αὐτὴν!... Ἄν ἐπληγώνετο, καθὼς ἐγώ... Ποία λύπη, ποία ἀπελπισία δι' αὐτὴν!... ἀλλ' ἀπέ-

θανε... και πρέπει να είπω ό,τι γνωρίζω... "Ω! ναί!..."

Και βραδέως, μετά φωνής ασθενοῦς και τρεμούσης, ἤρξατο διηγούμενη ό,τι ἐ-γνώριζε περί τοῦ Λαυρεντίου και τῆς μη-τρός του και πᾶν ό,τι εἶχε συμβῆ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 9ης Ἰουλίου.

— Τὸν ἡγάπα, βλέπετε... τὸν ἐλά-τρευε ὡς τρελλή... ὥστε καταλαμβάνετε τὴν λύπην της, ὅταν τὸν ἐβλεπε νὰ πα-ραστρατιζή... Δὲν ἔλεγε τίποτε εἰς κα-νένα, ἀλλὰ τὴν ἐβλεπα νὰ ὑποφέρει... πολλάκις τὴν ἡύρα μὲ ἐρυθροὺς ὀφθαλ-μοὺς! Ἦτο τόσο εὐτυχὴς ἄλλοτε, διότι τὸν εἶχε πλησίον της, ἐνῶ τώρα τὴν κατ-ελάμβανε τρόμος, ὅταν τὸν ἐβλεπε... Διότι δὲν ἤρχετο παρὰ διὰ νὰ λέγῃ ψεύ-ματα καὶ ὠραίας ὑποσχέσεις και διὰ νὰ τῆς ζητᾷ χρήματα... Ἐὰν τοῦ ἔκαμνε παρατηρήσεις, ἔκλαιε και ἔλεγεν, ὅτι δὲν τοῦ ἔμενεν ἄλλο παρὰ νὰ φονευθῇ... Δὲν ὑπῆρχε φόβος, ὁ ἄθλιος... τότε ἐκείνη ἔ-τρεφε και ὑπεχώρει, ἡ καὶ μὲν! Αὐτὰ ἐπανελαμβάνοντο συχνά! Ἦμουν τόσο ἀγανακτισμένη, ὥστε δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἀκούω και ἐκλείδωμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔγινε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ.

— Ναί... εἶχεν ἀνάγκην δέκα χιλιά-δων φράγκων. Ἐπαίξε τὴν συνειθισμένην του κωμωδίαν... και αὐτὴν τὴν φορὰν, καθὼς πάντοτε... τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ μητέρα του ἐπώλησε χρυώγραφα, διότι τὰ χρήματα ἔπρεπε νὰ ἦσαν ἑτοιμα εἰς τὰς ἑννέα τὸ ὀλιγώτερον. Ἀλλ' ὁ μεσίτης εἶ-πεν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ ἔχῃ παρὰ τὸ ἐσπέρας και ἐκείνη εἰδοποίησε τὸν υἱόν της, και σχεδὸν τοῦ ἐζήτησε συγχώρησιν! Τὸ ἐσπέρας ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνον, εἰς τὰς ὀκτὼ και μισὴ δὲν ἔλειψε νὰ ἔλθῃ...

— Κατὰ ποίαν ὥραν ἡ κυρία Δαλισιὲ εἰδείπνησεν; διέκοψεν ὁ ἀνακριτής.

— Εἰς τὰς ἑξ, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἀλλὰ δὲν ἔφαγε σχεδὸν τίποτε.

— Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐσυνό-δευσε τὴν κυρίαν Δαλισιὲ εἰς τὸ κατὰ-στημα τοῦ μεσίτου. Σὲ ἐπεφόρτισε νὰ φέ-ρῃ τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων· τὸ πο-σὸν αὐτὸ ἦτο εἰς χρυσόν;

— Μάλιστα, κύριε, και ἓνα μικρὸν σάκ-κον, τὸν ὅποιον ἔδωκα εἰς τὴν κυρίαν και τὸν ἐκλείσει εἰς τὸ γραφεῖόν της, εἰς τὸ ὅποιον βάζει τὰ χρήματα και τὰ ἐγγρα-φὰ της.

— Ὁ υἱός της τὸ ἐγνώριζε αὐτό;

— Βέβαια!... πολλάκις τὴν ἠνάγκασε νὰ τοῦ δώσῃ ἀπὸ τὰ χρήματα ἐκεῖνα.

Ἡ ἀσθενὴς ἦτο λίαν κεκμηκυῖα και τῇ παρατηρήσει τοῦ ἱατροῦ:

— Ἀνακύσου μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ.

Ἐγραψεν ἐν σπουδῇ γραμμάτιον, ὅπερ ἐχειρίσας εἰς τὸν κλητῆρα διέταξε νὰ φέρῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Τὸ γραμμάτιον τοῦτο περιεἶχε τὴν διαταγὴν νὰ φέρωσιν τὸν Λαυρέντιον, ἀνεὺ ἀναβολῆς, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Πουμέυ.

ΛΑ'

Ὁ κύριος Θουριέ ἤθελε ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ Λαυρεντίου, ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν ἐξέτασιν τῆς Μαριέττας. Ἀλλὰ, μετὰ τινὰς στιγμὰς, αὕτη, ἀναζωογονηθεῖσα, ἐξηκολούθησε, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ ἀνα-κριτοῦ και τοῦ ἱατροῦ, νὰ ἀναφέρῃ ό,τι ἐγνώριζε περί τῆς ἐσπέρας τῆς 9ης, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν καρδίαν της.

— Μοι ἔκαμνε κακόν, εἶπε, νὰ γνω-ρίζω ὅτι εὐρίσκεται ἐκεῖ, ἐξῆλθον και ἐ-πῆγα εἰς τῆς συμπατριώτισσάς μου κυ-ρίας Ρουσιγιγιέ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπα τὰ δυστυχήματα τῆς κυρίας μου. Κατὰ τὰς ἑννέα και μισὴ ἡ δέκα, ὅταν ἐνόμισα ὅτι θὰ εἶχε φύγῃ ἡ ἦτο ἑτοιμος νὰ φύγῃ, ἐπα-νῆλθα... Ἀλλ' ὅχι, ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ... ἤκουσα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἀλλὰ δὲν ἦτον ὁ ἴδιος σκοπός· ἡ κυρία ἔλεγε: «Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα, ἀφοῦ σοῦ χρειάζονται.» Ἐκεῖνος δὲν ἤθελε και ἔλε-γεν: «Ὅχι· κατεχράσθην πολὺ τὴν ἀγαθό-τητά σου... πρέπει νὰ εὕρω ἐν ἄλλο μέ-σον... ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃς πλέον παράπο-νον ἐναντίον μου... σοὶ τὸ ὀρκίζομαι.» Καὶ ἔπιπτεν ὁ ἕνας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου μὲ κλαύματα. Δὲν ἐπίστευα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου και ἐμβῆκα, μὲ μίαν πρόφασιν, εἰς τὴν αἰθουσαν· ἡύρα και τοὺς δύο πνιγμένους εἰς τὰ δάκρυα.

— Ὅποιαν ἐντύπωσιν σὰς ἔκαμε τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ.

— Ἐπίστευσα ὅτι ἦσαν ἀληθῆ αὐτὰ και ἐβγήκα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυσιμέ-νους. Ἀλλὰ ὕστερα!... ᾧ! τώρα κατα-λαμβάνω διατὶ δὲν ἤθελε τὰς δέκα χιλιά-δας φράγκων, ἦτο βέβαιος πῶς θὰ τὰ ζα-ναπάρῃ και μαζὺ μὲ αὐτὰ και τὴν κλη-ρονομίαν τῆς μητρός του... διότι τὴν ἐ-φόνευσε! τὸ τέρας! Ὑστερον ἀπὸ αὐτὰ ἔφυγε και μετὰ μίαν στιγμὴν κατεβαίνω νὰ κλείσω τὴν ἐξώθυραν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τὴν θύραν αὐτὴν ὅταν ἔφυγε δὲν τὴν ἐκλείσει;

Ἡ Μαριέττα ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν.

— Μάλιστα! εἶπεν... ἡ... μοῦ φαί-νεται... ὅπως και ἂν ἔχῃ ὅμως, ἔπρεπε νὰ γυρίσω τὸ κλειδί, κατὰ τὴν συνήθειαν.

— Τί ὥρα ἦτο;

— Δέκα και μισὴ, ἴσως ἑνδεκα.

— Δὲν εἶδατε κανένα εἰς τὴν κλίμακα, οὔτε εἰς τὸν διάδρομον.

— Ὅχι, κανένα... ἄλλως τε αὐτὸς δὲν ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος· τὸ γνω-ρίζω καλά... πρῶτα, ὅταν ἐπέστρεφα, ἐκλείσα μὲ διπλὴν στροφὴν τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου και ἔβηκα και τὸν σύρτην... τὸ ἴδιο ἔκαμα και εἰς τὴν ἄλλην θύραν τοῦ κήπου... ὅχι! δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐξηκολούθησεν:

— Κατὰ τὰς ἑνδεκα και μισὴ, ὅταν ἐμ-βῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας διὰ νὰ τὴν γδύσω, τὴν ἡύρα γονατιστὴν νὰ προσεύχεται... Εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸν διότι τῆς ἀπέδωσε τὸν υἱόν της... Ἀ! δυστυχὴς μητέρα! Ὅταν ἡ κυρία ἐπλάγξα-

σεν, ἐπέρασα εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀπὸ ἐκεῖ ὕστερα εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Σταθῆτε! σταθῆτε! εἶπεν ὁ ἀνακρι-τής. Ἀφήσατε ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ μα-γειρείου, ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸν διάδρομον;

— Μάλιστα, καθὼς ἐσυνειθίζα πάν-τοτε, και ἂν τυχὸν τὴν νύκτα ἡ κυρία ἐλάμβανε τὴν ἀνάγκην μου...

— Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν ἐκλείσατε και τὴν θύραν τοῦ δωματίου σας... Κε-λῶς· ἀλλὰ πῶς ἦτο τὸ παράθυρον τοῦ μα-γειρείου, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπῆγατε νὰ κοιμηθῆτε;

— Ἀ! ναί, εἶπεν ἡ Μαριέττα, τὸ πα-ράθυρον τοῦ μαγειρείου... ναί!... ἀπὸ ἐκεῖ ἐμβῆκε... βέβαια, ἐνθυμούμαι ὅτι τὸ εἶχα κλείσει κατὰ τὰς ὀκτὼ και μισὴ, πρὶν καταβῶ εἰς τῆς κυρίας Ρουσιγιγιέ, δη-λαδὴ εἶχα τραβήξῃ τὰ παραθυρόφυλλα.

— Τὰ ἐκλείσετε καλά ἐπάνω και κάτω;

— Ναί· ἀλλὰ τὰ τζάμια τὰ ἄφρησα ἀνοικτὰ ὅλην τὴν νύκτα, ἕνεκα τῆς μεγά-λης ζέστης.

— Τὰ ἀφῆκες ἀνοικτὰ και τὴν νύκτα ἐκείνην, καθὼς τὰς προηγουμένας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί ὥρα ἦτο ὅτε ἐκοιμήθη;

— Ἐνδεκα και μισὴ ἡ δώδεκα παρὰ τέταρτον. Ὁ ὕπνος μὲ εἶχε καταλάβει, δὲν γνωρίζω πρὸ πόσης ὥρας, ὅταν ἔξαφνα μοι ἐφάνη ὅτι ἤκουσα μεγάλην κραυγὴν... ἀνοίγω τὰ μάτια μου και ἀκούω δευτέ-ραν κραυγὴν, ἀλλὰ πλέον ἀδύνατον ἀπὸ τὴν πρώτην, καθὼς μούγκρισμα, παράπονον, και ὕστερα και ἄλλην... Δὲν ἀμφιβάλλω πλέον και ὑπέθεσα ὅτι ἡ κυρία μου ὑπέ-φερε και ὅτι μὲ ἐφώναζε· πηδῶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι και εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐζήτησα τὰ σπέρτα και ἐπροσπαθοῦσα συνάμα ν' ἀ-κούσω, ἀλλὰ δὲν ἤκουσα πλέον τίποτε. Δὲν πειράζει, εἶπα, πρέπει νὰ ὑπάγω· ἀνά-πτω τὸ κερί και φορῶ τὸ φόρεμά μου. Ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὸ μαγειρεῖον ἡσθάνθην ἀέρα, ὁ ὁποῖος ἐκουνοῦσε τὴν φλόγα τοῦ κεριοῦ. Παρατηρῶ, βλέπω τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου ἀνοικτὰ· ἐστάθην κατὰ τρο-μασμένη· τέλος πάντων ἔκαμα μερι-κὰ βήματα, ἀλλὰ ἔξαφνα, ἐνῶ ἐτοιμαζό-μουν νὰ ἔμβω εἰς τὸν διάδρομον, ἕνας ἀν-θρωπος, κρυμμένος κοντὰ εἰς τὴν θύραν, ὀρμαῖ κατ' ἐπάνω μου μὲ ἓνα μαχαίρι και μὲ κτυπᾷ... Δὲν εἶχα καιρὸν οὔτε δύ-ναμιν νὰ φωνάξω... τὸ κερί ἔπεσε ἀπὸ τὰ χερίά μου, και ἔπεσα κατὰ γῆς λι-ποθυμημένη.

Ἡ Μαριέττα ἐσιώπησεν ἐνταῦθα, ἐξέ-πεμψε στεναγμὸν ὀδύνης και ἐπανέλαθεν:

— Ἀδιάφορον ὅμως, ὅσον γρήγορα και ἂν ἐγειναι αὐτά, ἐγὼ ἐγνώρισα τὸν δο-λοφόνον.

— Καὶ ποῖος ἦτο; ἠρώτησεν ὁ ἀνα-κριτής;

— Αὐτός! ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ. Ὡ! εἶμαι βέβαια. Τὸν εἶδα ὅαν ἀστραπὴ, ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ ἔφθασε.

Ἐκαστος ἐννοεῖ ὁποῖαν σπουδαιότητα εἶχεν ἡ κατάθεσις αὕτη. Ἐπρεπε νὰ εἶνε σαφής, ἀκριβής και ἀναντίρρητος. Ὁ κύ-ριος Θουριέ ἐπέμεινεν ἐπὶ τοῦ σημείου

τούτου και έπείζε δι' έρωτήσεων τήν Μαριέτταν, ήτις έξωργίσθη διὰ τήν άμφιβολίαν ήν έφάνοντο δοκιμάζοντες. Έπα- νέλαβε πολλάκις και μετά πεποιθήσεως ότι ό δολοφόνος ήτο ό Λαυρέντιος. Δαλι- σιέ και ότι τον είχε κάλλιστα άναγνωρίσει.

— Μήπως ήμπορώ ν' άπατηθώ! εί- πε, τον γνωρίζω καλά, δόξα τώ θεώ!... και δέν είχαν περάσει δύο ώραις που τον είχα ιδεί... "Α! ναί! είναι αυτός... εί- μαι βεβαία, τό άνάστημά του, και τά φορέματά του άκόμη.

Και περιέγραψε τοςούτω λεπτομερώς τήν ένδυμασίαν του Λαυρεντίου, και ή περιγραφή αύτη τοςούτω συνεφώνει προς τά ένδύματα, άτινα ό Λαυρέντιος έφόρει τήν νύκτα τής έννάτης προς τήν δεκάτην, ώστε ούδεμία έχωρει άμφιβολία.

— Και τό πρόσωπόν του! προσέθηκε. "Αδικα είχε καταιβασμένο τό καπέλλο του ως 'ς τά 'μάτια και άναίβασμένο τό γιαννά του παλτού του... ήμπορεσα και διέκρινα μερικά χαρακτηριστικά του.

Έσιώπησε καταβεβλημένη.

Ό κύριος Θουριέ έπεσπάτησεν όπως ό γραμματεύς, ό όποιος έγραφε παρὰ τήν κλίνην, διατυπώση κατὰ γράμμα τό τε- λευταίον μέρος τής καταθέσεως. Μετά μι- κρόν ό κλητήρ, όστις είχε σταλή εις τήν 'Αστυνομίαν, είσήλθεν εις τό δωμάτιον και έπλησίασε τον άνακριτήν.

— Ό Λαυρέντιος Δαλισιέ είναι κάτω, είπε χαμηλοφώνως, πρέπει νά τον οδηγή- σωμεν έδω;

Ό κύριος Θουριέ έρριψε βλέμμα επί τής Μαριέττας, έλαβε κατ' ιδίαν τον ία- τρόν και ήρώτησεν αν εις ήν κατάστασιν έξασθενήσεως εύρίσκετο ή άσθενής, επέ- τρεπεν αντιπαράστασιν μετά του κατη- γορουμένου.

Ό ιατρός έκαμε χειρονομίαν δισταγ- μού. Έν τούτοις, επέτρεψε τήν αντιπαρά- στασιν, παραγγέλλων όμως νά ήνε όσφ τό δυνατόν βραχεία: ώφειλον νά άρκεσθώσιν εις άπλην άναγνώρισιν, ήτις άλλως, μετά τήν όμιλίαν τής Μαριέττας, ούδαμώς ήν άμφίβολος.

Ό Λαυρέντιος ώδηγήθη εις τό δωμά- τιον.

Περιέφερον, εισελθών, περι έαυτόν βλέμ- μα πένθιμον και άνήσυχον. Δέν έγνώριζε που ήτο και τί παρ' αύτου έζήτουν. Οι κλητήρες, ότινες τον είχαν οδηγήσει, ούδέ λέξιν τώ είχαν είπει. Παρατηρήσας όμως τον κύριον Θουριέ και τόν γραμματέα παρὰ τήν κλίνην εκείνην, επί τής όποιας ήν έξηλωμένη ή άσθενής, ήν δέν διέ- κρινεν άκόμη, άλλ' έμάντευεν, άνεσκίρτη- σεν. Έννόησεν ότι ή κρίσιμος στιγμή είχε φθάσει.

— Πλησιάσατε, είπεν ό κύριος Θουριέ.

Πρό τής έκ του δεσποτηρίου άναχωρή- σεως, ό Λαυρέντιος ήναγκάσθη νά φορέση τά ένδύματα, άτινα έφόρει τήν νύκτα του κακουργήματος.

Ό κύριος Θουριέ παρεμέρισε τά παρα- πετάσματα και έτοποθέτησε τον κατηγο- ρούμενον παρὰ τούς πόδας τής κλίνης, εις τρόπον ώστε ή Μαριέττα, ήτις είχε κεκλει-

σμένους τούς όφθαλμούς, νά παρατηρήση αύτόν πρώτον, άμα ήθελε τούς άνοίξη. Είτα έσφιγγεν έλαφρώς τον βραχίονα τής άσθενούς, όπως τήν άποσπάση έκ του λη- θάργυ, εις δν έφάνετο διατελοῦσα. Δέν έβράδυνεν όντως νά κινηθῇ και έγείρασα τήν κεφαλήν ήνοιξε τούς όφθαλμούς.

Αίφνης έφρικίασεν! αί κόραι τών όφθαλ- μών της διεσπάλησαν και προσηλώθησαν επί του Λαυρεντίου, μετ' έκφράσεως άγα- νακτήσεως και φρίκης, καταληφθεΐσα δέ υπό νευρικού τρόμου:

— Αυτός!... νά τον! άνέκραξεν! "Ω! ό άθλιος, ό δολοφόνος!...

Ό Λαυρέντιος κατέστη πελιδνός. 'Η- θέλησε νά όρμήσῃ προς τήν Μαριέτταν άνακραζών μετά τρεμούσης φωνής:

— 'Αλλ' όχι, Μαριέττα, είμαι έγώ, ό Λαυρέντιος, άναγνώρισέ με...

Οί κλητήρες όμως τον έκράτησαν και τον επανέφερον εις τήν θέσιν του.

ΈΗ Μαριέττα παρετήρησε τήν κίνησιν αύτήν.

— Κρατήσατέ τον! άνέκραξε μετά τρόμου... έρχεσαι νά με άποτελειώσης;... φύγε, τέρας... έφόνευσες τήν μητέρα σου... Και επανέπεσε φρικιώσα και ώστε κα- ταβληθεΐσα υπό τό κτύπημα έκείνο.

— Άρκει! είπεν ό ιατρός παρεμβάς και κύψας προς τήν άσθενή.

Και ό Λαυρέντιος ήν έτοιμος νά λι- ποθυμίση. Οι κλητήρες ήναγκάσθησαν νά τον υποβιβάσωσι και τον ώδήγησαν, κλονιζόμενον, εις τό πλησίον δωμάτιον.

Μετά δύο λεπτά ό κύριος Θουριέ ήτο παρὰ τον κατηγορούμενον, δν εύρε καθήμε- νον ή μάλλον έρριμμένον επί τινος έδρας, άκίνητον, τήν κεφαλήν έχοντα κεκλιμένην και τό βλέμμα άπλανές.

— Λοιπόν! τον ήρώτησε, τί λέγετε περι τής μαρτυρίας αύτης; 'Η γυνή αύτη σας άνεγνώρισε και σας υπέδειξεν άρ- κούντως;

Ό Λαυρέντιος εξέβηκε βαθύν στενα- γμόν, άλλά δέν άπεκρίθη.

— Θα όμολογήσετε τέλος πάντων; έξηκολούθησεν ό κύριος Θουριέ. Κατα- λαμβάνετε ότι αν σας ζητώ όμολογίαν, δέν τό πράττω δια νά συμπληρώσω τήν άνεπαρκείαν των άποδείξεων; ή τελευταία αύτη θα άπήλαττε τήν κατηγορίαν του κόπου ν' άναζητήση άλλας.

— "Ω! άνέκραξεν ό Λαυρέντιος μετά φωνής συντετριμμένης, είναι νά τρελλαθῇ κανείς! είναι δυνατόν; πώς, ή Μαριέττα... άλλά δέν έχει τό λογικόν της. Πρέπει νά είναι παράφρων.

— Παράφρων! είπεν ό άνακριτής μετ' ειρωνικού μειδιάματος. "Ω, όχι! σας βε- βαιώ και έγώ, ό όποιος τήν έξήτασα επί μίαν ώραν, τό γνωρίζω. 'Ιδού, δια νά σας πείσω ότι έχει τό λογικόν της άκούσατε τήν κατάθεσιν, τήν όποιαν έκαμε πριν έλθετε.

Τῇ έντολή του άνακριτού, ό γραμμα- τεύς ήξήατο άναγινώσκων τό πρακτικόν, όπερ είχε συντάξει.

Ό Λαυρέντιος ήκουσε τήν άνάγνωσιν ταύτην μετ' έκπλήξεως. "Όταν έτελειώσεν,

άνήγειρε τήν κεφαλήν και ρίπτων επί του κυρίου Θουριέ βλέμμα ένδακρυ και ίκετευ- τικόν:

— "Όχι, κύριε, είπε μετά φωνής διακο- πτομένης, δέν είναι άληθές, σας τό όρκί- ζομαι.

— Λοιπόν επιμένετε νά άρνήσθε; εί- πεν ό άνακριτής συνωφρυνόμενος.

— Άρνού εινε ψεύδος! ή δυστυχής αύ- τή άπατάται...

— Καλά! είπεν ψυχρώς ό κύριος Θουριέ. ["Έπετα συνέχεια] *Ρ.

Προσεχώς θέλομεν δημοσιεύσει έπιτυχῇ μετάφρασιν νεωτάτου έργου του **Louis Jourdan**:

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Τό διήγημα τούτο, άναφερόμενον εις τήν εποχήν τής Ρωμαϊκής Αυ- τοκρατορίας, τερπνόν και διδακτι- κόν ένταυτώ, θέλει γνωρίσει τοΐς άναγνώσταις ήμῶν ήθη και έθιμα τής ισχυράς εκείνης Αυτοκρατορίας, ήτις τοςούτω σπουδαίον έν τη ίστο- ρία διεδραμάτισε μέρος.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Τέλος]

ΝΘ'

Τελειοποιημένη, άπλοποιημένη, άπηλ- λαγμένη τής κλίμακος και τών κιγκλί- δων, ή λαϊμητόμος, δέν έφάνετο σχεδόν. Έάν δέν είχε τούς δύο έρυθρούς βρα- χίονας και τό χαλύβδινον τρίγωνον, ώ- μοιάζε πολύ προς ραπτομηχανήν.

Ό δήμιος επίσης ώμοιάζε προς τον πρώτον τυχόντα εισοδηματίαν, οί βοηθοί αύτου προς έντίμους υπαλλήλους, ή δέ άμαξα, ήτις περιέμενε νά παραλάβῃ τό σώμα του καρατομηθησομένου, προς άμα- ξαν κομιστοῦ πάγου ή μεταπράτου έδω- δίμων.

Κατήργησαν τάς φρικώδεις παρασκευάς των άλλοτε θανατικῶν έκτελέσεων, και σήμερα φονεύουν άπλούστατα.

Είνε άσφαλέστερον, άλλά και είδεχθέ- στερον.

Ό όμιλος των θεατῶν ηύξήθη δια τής άφίξεως, κατὰ τάς προπαρασκευάς, βραδυ- νάντων τινῶν.

Οί άστυνομικοί κλητήρες έσχημάτιζον ήδη στοίχον, περικυκλῶντες έξ άμφοτέρων των μερῶν τό λιθόστρωτον, όπερ άρχε-